

var Tale om at tilbagelevere — jeg tror, jeg glemte at nævne før, at Overretten dømte dem, der havde kjøbt Røerne, til at tilbagelevere dem — betalte Buch af sin egen Lomme, og at han vistnok ogsaa skal betale af sin egen Lomme, hvad der ellers følger af Sagen. Ja, det kan jeg forstaa, at en Sagfører, der mulig har raadet sin Mandant til et uoveligt Skridt, siger: „Jeg staar inde for Følgerne, og jeg skal erstatte Dem, om der skulde følge Tab deraf“. Det er det, som Andragendet gaar ud paa at oplyse, men deri er der jo dog visseleis ikke noget Ulovligt. Hvad der ellers kan være sagt i Andragendet om denne Betydning for ulovligt Forhold mellem Buch og Alf, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg gjentager, at jeg maa ønske, at der her bliver draget Nogen til Ansvar, enten den Ene eller den Anden, og jeg er derfor med til at indstille Sagen til den høitærede Justitsminister. Maaden, hvorpaa et saadant Ansvar kan forsøges gjort gjældende, er jo forskjellig. Det kan ske enten gennem offentlig Undersøgelse, eller det kan ske ved at paalægge Bedkommende, f. Ex. Sagfører Buch, i Genhold til Forordningen af 27de September 1799, jeg tror § 10—11, jfr. Forordningen af 4de Januar 1800, at anlægge Sag mod Peder Pedersen for at rense sig for deslige Betydninger. Jeg skal iøvrigt ikke komme nærmere ind paa at forsøge at give den høitærede Minister nogen Veiledning i saa Henseende; det er Noget, jeg ikke paa nogen Maade vil gjøre.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først tillade mig at bemærke med Hensyn til den under Nr. 4 omtalte Henvisning til Ministeriet, at det jo ikke kan være de Herrer af Udvalget ubekjendt, at et saadant Andragende fra denne Enke om Tilladelse til en indskrænkter jus practicandi ikke vil kunne tages tilfølgende uden under de Betingelser, som omtales i Forordningen af 5te September 1794, nemlig at det attesteres af Amtmand og Tysikus, at hun er i Besiddelse af den særlige Dygtighed i visse Sygdommes Hænbredelse, som hun paaftaar. Det er altsaa paa, om hun kan forskaffe en saadan Attest eller ikke, at det maa komme til at bero. Selve Sagen er mig forresten ikke bekjendt, da, som Udvalgets Bemærkninger oplyse, det jo er 11 Aar siden, at hendes Andragende var inde i Ministeriet, altsaa længe før min Embedstid. — Hvad de andre Andragender angaar, skal jeg ikke gaa ind i Sagernes Realitet, men jeg skal kun bemærke, at hvis de blive henviste til mig af det ærede Thing, skal jeg tage dem under Overveelse, selv om jeg paa Forhaand maatte være tilbøielig til at mene, at der ikke er Stort ved Sagerne at gjøre. Den ene af dem, den under Betænkningens Nr. 18, have vi jo hørt temmelig afvigende Anskuelse om af de to sidste ærede Talere. Jeg maa forbeholde mig at gjøre mig nærmere bekjendt, navnlig

med det, som maatte være anført fra Andragerens Side — og hans Andragende maa jo være i Udvalgets Besiddelse — forinden jeg kan udtale noget Bestemt om, hvorvidt de Betydninger, han fremsætter mod Sagfører Buch, ere af den Betskaffenhed, at der fra det Offentliges Side kunde være Grund til at foretage en Undersøgelse i den Henseende. Jeg vil bemærke, at blot den Omstændighed, at han opstiller Betydningerne, forekommer mig ikke at være tilstrækkelig til at paaføre en Mand en Undersøgelse, der altid maa stille sig som en stor Ubehagelighed og endogsaa som Noget, der ligefrem kan skade en Sagførers Kredit og hele Stilling. Men, som sagt, derom skal jeg i dette Dieblis ikke udtale nogen Mening. Hvad den anden Sag angaar, nemlig Andragendet i Betænkningen under Nr. 27 fra Arbeidsmand N. Andersen i Aarhus, som jeg hører skal være afgaaet ved Døden, skal jeg ligeledes derom bemærke, at den Skrivelse fra den daværende Byfoged i Aarhus, som det ærede Udvalgt omtaler, og som skal være tillet til den Folkethingsmand, der indbragte Andragendet i forrige Session, er mig ikke bekjendt, og den maa jeg ligeledes vente, at man fra Udvalgets Side stiller til min Disposition, forsaavidt man vil vedtage Sagens Henvisning til Justitsministeren. Selve Realiteten af den Sag, der tales om, er en meget gammel Historie; det er omtrent 20 Aar siden, at det Forhold fandt Sted, som Sagen angaar, og jeg skulde være meget tilbøielig til foreløbig at betvivle, at der kan være noget Videre at gjøre ved selve Sagen. Men som sagt, dersom den maatte blive henvist til mig af Thinget, skal jeg tage den under Overveelse igjen.

Ordføreren (Larsen): Jeg skal kun takke den høitærede Minister for hans Villighed til at lade en Undersøgelse finde Sted. Jeg vil nu blot haabe, at vedkommende Mænd, der blive satte i Spidsen for denne Undersøgelse, maa gaa til den noget mindre sikke paa, hvilke Parter der har Ret, end den høitærede Minister synes at være. Udvalget har fra sit Standpunkt ikke villet tage Parti hverken for eller imod. Vi haabe, at den forventede Undersøgelse vil blive ledet fra samme Udgangspunkt uden forudfattede Meninger. Da vi Alle i Udvalget ere enige om Resultatet, skal jeg ikke spille Tiden med Bemærkninger til det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Seib), men blot sige, at der var flere Ting i hans Fremstilling, som jeg ikke finder stemmende med, hvad der foreligger.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg ønsker blot at gjøre den Bemærkning, at jeg ikke har sagt, at jeg vilde lade nogen offentlig Undersøgelse indlede, men jeg har sagt, at jeg vilde tage begge Andragenderne under Overveelse igjen,